

Convergència, però quina?

L'operació recorda els moments més durs de la transició, quan alguns grups començaren a donar carta democràtica al moviment *blaver*, que actuava sota el més pur estil feixista.

Aquesta setmana es presentarà al públic l'anomenada Convergència Democràtica Valenciana. El projecte ha donat a parlar, molt i variat, durant els últims mesos, des del moment que Rafael Blasco, l'ex-conseller d'Obres Públiques de la Generalitat valenciana caigut en el seu enfrontament amb Joan Lerma, va decidir refer la seua vida política fora del partit socialista. L'ex-conseller va triar la via nacionalista, l'únic espai que el permetria fer-se amb una parcel·la de l'espectre polític valencià, clarament dominat pels partits estatals. Que un home amb la trajectòria i la visió política de Blasco afirmi que el nacionalisme és, al País Valencià, una opció amb possibilitats de convertir-se en alternativa política resulta, si més no, encoratjador.

No obstant això, la pregunta inevitable és si Rafael Blasco, i els que ja s'han apuntat a secundar el seu projecte, han decidit fer política nacionalista o si, pel contrari, han descobert que el nacionalisme podia ser l'única etiqueta, res més que això, capaç de donar-los alguna possibilitat de supervivència en un panorama polític que tenien ben negre. Les evidències, malgrat les declaracions de tots els implicats, apunten a la segona possibilitat. Una anàlisi dels grups polítics que ja han signat el manifest revela que tots travessen un moment ben crític per dissensions internes o estancaments electorals. L'únic punt en comú entre grups tan dispars no és el nacionalisme, sinó la crisi política.

Una revisió més àmplia de la trajectòria de les sigles que ara es volen confondre en la Convergència Democràtica Valenciana difícilment descobrirà elements que puguen fer parlar de partits nacionalistes, a excepció del cas del PVN, el petit grup polític escindit de la UPV. El cas d'UV, l'opció aclaparadorament majoritària entre les que han decidit conformar la Convergència i una de les que més interès ha posat a defensar i encapçalar el projecte, és el més sagnant. Després d'expulsar els membres de la Joventut Valencianista quan aquests demanaven una política més reivindicativa per als interessos valencians, en el que podia haver estat el germe d'un tomb cap al nacionalisme en la línia del partit, els seus representants a l'Ajuntament de València continuen instigant la publicació de textos en ortografies confuses i d'estranyes estudis que no tenen altre objectiu que demostrar que el Penó de la Conquesta és fals. Cap novetat. Unió Valenciana ha consolidat el seu marge electoral amb l'explotació repe-

titiva i fatigant de les fòbies anticatalanistes; amb això ha aconseguit el control efectiu de l'Ajuntament de València mitjançant la coalició amb el PP, però, a la vegada, ha quedat atrapada: la seua definició ideològica no pot anar més enllà, i els seus votants no la deixaran, tant si va tota sola com si va amb la nova plataforma política, defugir la seua essència: l'anticatalanisme, l'antivalencianisme en definitiva, ferotge.

Amb aquest panorama i aquestes actituds, que no s'han modificat gens des del moment que es començà a gestionar la Convergència, resulta difícil parlar d'aquest projecte com d'alguna cosa més que una agrupació a la desesperada, una fugida endavant d'un grup que només té en comú el fet de travessar un moment més que delicat. Que això es faça sota l'aixopluc d'una pretesa voluntat nacionalista respon només a una maniobra confusionalista i interessada. Perquè amb la seua estratègia, Blasco i el PVN no fan una altra cosa que donar a Unió Valenciana la carta de presentació nacionalista i creïble que fins ara no ha pogut aconseguir i que busca desesperadament, com ho demostra el seu pacte, contra natura, amb el PNB. Una carta que es quedarà, però –i les seues actuacions ho demostren–, en la més pura aparença per a continuar amb la seua política anticultural i secessionista.

L'operació recorda els moments més durs de la transició, quan alguns grups començaren a donar carta democràtica al moviment *blaver*, que actuava sota el més pur estil feixista, amb l'amenaça i l'atemptat. L'Ajuntament de València recorda cada dia l'error que va significar aquesta actitud, que la Convergència pot acabar de consagrar. Per a crear una autèntica alternativa nacionalista cal alguna cosa més que una agrupació de circumstàncies a la recerca de vots, alguna cosa més, en definitiva, que un vestit de seda per a Unió Valenciana.